

Arrest

nr. 142 964 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. In zake: (M.N.), verzoekster,

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Rubatab origine en afkomstig van Khartoum. In 2007 huwde u met (U.F.) (O.V. nr. X – C.G. nr. 09/20199). Op 9 september 2008 werd uw dochter, (H.F.) geboren te Khartoum.

Op 18 december 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) genomen op 1 juli 2010. Op 2 augustus 2010 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 3 september 2010

werd uw zoon, (K.F.), geboren te Charleroi (België). De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 15 oktober 2010 (arrestnr. 49616) . U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 2 januari 2012 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 24 januari 2012) en het Commissariaat-generaal (dd. 26 augustus 2014) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde hier aan toe dat u tijdens uw eerste asielaanvraag geen melding had gemaakt van wat u overkwam tijdens uw detentie in Soedan van 25 november 2009 tot 30 november 2009. Tijdens uw opsluiting werd u immers slecht behandeld door 3 Soedanese veiligheidsagenten. Daarnaast vreest u dat uw dochter, (H.F.) (° 9 september 2008) bij terugkeer naar Soedan door uw schoonfamilie gedwongen zal worden om vrouwenbesnijdenis (FGM – Female Genital Mutilation) te ondergaan.

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: (1) een advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011, (2) een kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan, (3) een kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (4) een kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (5) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en (6) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U verklaart dat u tijdens de in uw eerste asielaanvraag aangehaalde detentie van 25 tot 30 november 2009 echter slecht behandeld werd door 3 Soedanese veiligheidsagenten (zie verklaring DVZ dd. 24 januari 2012). Daarnaast vreest u dat uw dochter, (H.F.) (° 9 september 2008 te Khartoum), besneden zal worden door uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 7).

U legt volgende nieuwe documenten neer: (1) een advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011, (2) een kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan, (3) een kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (4) een kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (5) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en (6) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi.

Deze zijn echter niet van die aard om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal op 1 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de beweerde rechtszaak tegen (H.K.) waarin u als advocate van de slachtoffers optrad, niet aannemelijk kon maken. Aangezien bezwaarlijk geloof gehecht kon worden aan uw optreden in deze zaak kon evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept als gevolg van uw beweerde betrokkenheid bij de zaak. Daarnaast werd gesteld dat men zich ook ernstige bedenkingen kan maken bij de finaliteit van uw eigen ontvoering en detentie (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 1 juli 2010). Tot slot concludeerde het CGVS dat de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis louter uitgaat van de personen die u zouden bedreigen als gevolg van uw optreden in de rechtszaak tegen (H.K.) doch aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerd optreden in deze rechtszaak kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis van uw dochter door de personen die u zouden bedreigen. De beslissing van het CGVS meldt bovendien expliciet dat uit uw verklaringen blijkt dat er geen vrees voor besnijdenis van uw dochter zou uitgaan van andere mensen uit uw al dan niet directe leefomgeving (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 1 juli 2010).

Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 15 oktober 2010) onder meer geconcludeerd "Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van haar dochter enkel en alleen uitgaat van de personen die haar zouden bedreigen als gevolg van haar optreden in de verkrachtingszaak tegen H. K. Gezien het optreden van verzoekster in deze zaak geenszins geloofwaardig is, heeft zij haar vrees voor besnijdenis van haar dochter door deze personen evenmin aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekster niet dat zij enige andere persoon zou vrezen die dreigt haar dochter te besnijden. Wat de verwijzing van

verzoekster naar de situatie op het vlak van vrouwenbesnijdenis in (Noord-) Soedan betreft dient te worden vastgesteld dat zij er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Waar zij aanvoert dat tot meer dan 90% van de vrouwen in Noord-Soedan het slachtoffer werd van infibulatie, wordt vooreerst opgemerkt dat uit de door haar neergelegde medische attesten blijkt dat zij noch haar dochter besneden zijn. Tevens wordt opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat "[a] small but growing number of urban, educated families are abandoning the practice [of FGM] completely" (vrije vertaling: "een klein maar groeiend aantal stedelijke, opgeleide families verlaten de praktijk [van vrouwenbesnijdenis] volledig"), hetgeen aansluit bij verzoeksters medisch attest waaruit blijkt dat zij niet werd besneden en haar profiel van advocate en waaruit tevens volgt dat, omwille van de voormelde landeninformatie, zij niet aannemelijk maakt dat zij haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen vrouwenbesnijdenis." U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat betreft de door u geopperde slechte behandeling tijdens uw detentie in Soedan van 25 november 2009 tot 30 november 2009 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo kan worden opgemerkt dat de omstandigheden waarbinnen de door u ingeroepen slechte behandeling zou plaats hebben gevonden betwist werden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Zo werd er geen geloof gehecht aan de aanleiding van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan de door u ingeroepen detentie die zich zou afgespeeld hebben van 25 tot 30 november 2009. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de slechte behandeling die u tijdens deze detentie zou hebben ondergaan. Aangezien u in het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt in uw eerder afgelegde verklaringen kan tevens worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de precieze omstandigheden binnen dewelke de door u ingeroepen slechte behandeling zich zou hebben voorgedaan.

Wat betreft de door u geopperde vrees voor besnijdenis van uw dochter, in het geval u naar Soedan zou terugkeren, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

Zo verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u vreest dat uw schoonfamilie uw dochter zal laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 7) en u preciseerde dat uw vrees geldt ten aanzien van alle familieleden van uw echtgenoot, (U.F.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199) (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 6). U voegde hier echter aan toe dat zowel u, uw eigen familie als uw echtgenoot gekant zijn tegen besnijdenis en niet (zouden) willen dat uw dochter (H.F.) (° 9 september 2008) besneden zal worden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8-9). U lichtte toe dat uw oudste zus, (R.O.M.A.), op 4-jarige leeftijd besneden werd en stierf (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 10) waardoor uw familieleden besloten u niet te laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8). U verklaarde dat uw schoonvader intussen overleden is en dat u en uw gezinsleden bij terugkeer naar Soedan zich zullen vestigen in Dongola alwaar jullie dienen gaan in te wonen bij uw schoonfamilie die vasthoudt aan de traditie van vrouwenbesnijdenis (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8-9). Er dient echter opgemerkt te worden dat zowel uzelf als uw echtgenoot (U.F.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199) hoog opgeleid zijn aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat uzelf rechtenstudies deed aan de Universiteit El Nielein en afstudeerde in 2003 en uw echtgenoot Business Administration studeerde aan de Universiteit van Soedan te Khartoum (zie gehoorverslag vrouw CGVS dd. 15 juni 2010, p. 2-3). Bovendien was u in Khartoum werkzaam als advocate (zie gehoorverslag vrouw CGVS dd. 15 juni 2010, p. 3) en uw echtgenoot baatte een winkel uit in Khartoum (zie gehoorverslag man dd. 15 juni 2010, p. 3).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Soedan besnijdenis bij meisjes meestal plaatsvindt tijdens de kindertijd, in de leeftijd tussen vier en tien jaar (zie landeninformatie in administratief dossier). Verder is bekend dat besnijdenis bij jonge meisjes in Soedan een keuze van de ouders is, die nauw samenhangt met de culturele opvattingen van de omgeving en van de familie. Een toenemend aantal families laat hun dochters niet besnijden (zie landeninformatie in administratief dossier). De kans dat een dochter niet besneden zal worden stijgt aanzienlijk wanneer de moeder onbesneden is (zie landeninformatie in administratief dossier). Ten slotte voert de Soedanese overheid de laatste jaren steeds meer campagne tegen genitale verminking bij meisjes en vrouwen (zie

landeninformatie in administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt maar ook uit uw eigen verklaringen betreffende het feit dat uw ouders u niet lieten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8), komt bijgevolg duidelijk naar voren dat de ouders in Soedan een beslissende rol spelen in het al dan niet laten besnijden van hun dochter.

Aangezien u duidelijk aangeeft tijdens het gehoor voor het CGVS gekant te zijn tegen de besnijdenis van uw dochter en ook uw echtgenoot uw dochter niet wil laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 9 alsook gehoorverslag van uw man dd. 26 augustus 2014, p. 4) kan vastgesteld worden dat jullie als ouders hoegenaamd niet willen dat jullie dochter besneden zou worden. Aangezien u noch uw echtgenoot aantonen dat jullie vertrek uit Soedan in verband staat met de vluchtelingenconventie noch dat jullie in de negatieve aandacht stonden van de Soedanese overheden komt ook de vrees voor besnijdenis in een ander daglicht te staan. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot het beste voorhebben met jullie dochter en het meisje dan ook bewust niet willen laten besnijden. U en uw echtgenoot zijn dan ook gewetensvolle ouders en uit uw verklaringen kan niet blijken dat hierin in de toekomst verandering zal komen. Het CGVS betwist geenszins dat besnijdenis nog gepraktiseerd wordt in Soedan, noch de mogelijke invloed van de familie hierop. Doch, u heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag niet kunnen aantonen dat u en uw echtgenoot zich bij terugkeer naar Soedan niet kunnen onttrekken aan de invloedssfeer van uw schoonfamilie. In uw persoonlijke geval stelde u immers dat uw vader u weghield van uw ganse familie langs moederszijde om te verhinderen dat u besneden zou worden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8) en gevraagd "Waarom zou u in Dongola moeten gaan wonen? U en uw echtgenoot zijn geschoold en u was nooit in Dongola? Jullie woonden in Khartoem?" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) repliceerde u "Indien we vandaag terugkeren hebben ik en mijn echtgenoot geen werk, zelfs indien we ons in Khartoem installeren en we in de vakantie op bezoek gaan bij zijn familie in Dongola gaan ze haar besnijden" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) hetgeen niet aantoont dat u en uw echtgenoot in de onmogelijkheid verkeren uw dochter (H.F.) (° 9 september 2008) te beschermen tegen uw schoonfamilie. **Aldus bevestigt het bovenstaande dat het voor u en uw echtgenoot, een koppel die de nodige scholing heeft genoten en een zelfstandig en mondig profiel vertoont, mogelijk is om in een stedelijk milieu in Soedan de noodzakelijke voorwaarden te creëren om jullie dochter te beschermen tegen vrouwenbesnijdenis.**

Het door u voorgelegde advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan die stelt dat uw zus overleed aan de gevolgen van vrouwenbesnijdenis doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien dit stuk niet aantoont dat u uw dochter zou kunnen verhinderen vrouwenbesnijdenis te ondergaan.

De door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 en de door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 wijzigen het bovenstaande niet aangezien deze documenten louter uw nationaliteit en identiteit alsook de nationaliteit en identiteit van uw echtgenoot aantonen hetgeen in het kader van deze beslissing niet onmiddellijk betwist wordt.

Het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi die staven dat uw dochter heden geen genitale verminking onderging doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Wat de door u aangehaalde medische problemen betreft (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.3), benadrukt het CGVS dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wijst er op dat vreemdelingen die aanvoeren op een zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, een beroep dienen te doen op de geëigende procedure. Voor de beoordeling van uw medische problemen moet u een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de Minister of zijn gemachtigde.

Gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde nieuwe elementen niet van die aard zijn om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. In zake (F.U.), verzoeker

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Danagla origine en afkomstig van Dongola. Sinds 5-jarige leeftijd woonde u in Khartoum. In 2007 huwde u met (M.N.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199BZ). Op 9 september 2008 werd uw dochter, (H.F.) geboren te Khartoum.

Op 18 december 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) genomen op 1 juli 2010. Op 2 augustus 2010 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 3 september 2010 werd uw zoon, (K.F.), geboren te Charleroi (België). De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 15 oktober 2010 (arrestnr. 49616). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 2 januari 2012 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 24 januari 2012) en het Commissariaat-generaal (dd. 26 augustus 2014) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde hier aan toe dat u vreest dat uw dochter, (H.F.) (° 9 september 2008) bij terugkeer naar Soedan door uw familie gedwongen zal worden om vrouwenbesnijdenis (FGM – Female Genital Mutilation) te ondergaan.

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: (1) een advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011, (2) een kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan, (3) een kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (4) een kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (5) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en (6) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote (M.N.) ((M.N.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199BZ) worden aangehaald in het kader van haar tweede asielaanvraag en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven hier aan toevoegt (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 2). In het kader van de door haar ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens het ongegrond karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een "gegronde vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève of een "reëel risico het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw echtgenote, (M.N.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199BZ), hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

"Er dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U verklaart dat u tijdens de in uw eerste asielaanvraag aangehaalde detentie van 25 tot 30 november 2009 echter slecht behandeld werd door 3 Soedanese veiligheidsagenten (zie verklaring DVZ dd. 24 januari 2012). Daarnaast vreest u dat uw dochter, (H.F.) (° 9 september 2008 te Khartoum), besneden zal worden door uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 7).

U legt volgende nieuwe documenten neer: (1) een advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011, (2) een kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan, (3) een kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (4) een kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010, (5) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en (6) een medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi.

Deze zijn echter niet van die aard om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal op 1 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de beweerde rechtszaak tegen (H.K.) waarin u als advocate van de slachtoffers optrad, niet aannemelijk kon maken. Aangezien bezwaarlijk geloof gehecht kon worden aan uw optreden in deze zaak kon evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept als gevolg van uw beweerde betrokkenheid bij de zaak. Daarnaast werd gesteld dat men zich ook ernstige bedenkingen kan maken bij de finaliteit van uw eigen ontvoering en detentie (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 1 juli 2010). Tot slot concludeerde het CGVS dat de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis louter uitgaat van de personen die u zouden bedreigen als gevolg van uw optreden in de rechtszaak tegen (H.K.) doch aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerd optreden in deze rechtszaak kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis van uw dochter door de personen die u zouden bedreigen. De beslissing van het CGVS meldt bovendien expliciet dat uit uw verklaringen blijkt dat er geen vrees voor besnijdenis van uw dochter zou uitgaan van andere mensen uit uw al dan niet directe leefomgeving (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 1 juli 2010).

Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 15 oktober 2010) onder meer geconcludeerd "Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de ingeroepen vrees voor besnijdenis ten aanzien van haar dochter enkel en alleen uitgaat van de personen die haar zouden bedreigen als gevolg van haar optreden in de verkrachtingszaak tegen H. K. Gezien het optreden van verzoekster in deze zaak geenszins geloofwaardig is, heeft zij haar vrees voor besnijdenis van haar dochter door deze personen evenmin aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekster niet dat zij enige andere persoon zou vrezen die dreigt haar dochter te besnijden. Wat de verwijzing van verzoekster naar de situatie op het vlak van vrouwenbesnijdenis in (Noord-) Soedan betreft dient te worden vastgesteld dat zij er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Waar zij aanvoert dat tot meer dan 90% van de vrouwen in Noord-Soedan het slachtoffer werd van infibulatie, wordt vooreerst opgemerkt dat uit de door haar neergelegde medische attesten blijkt dat zij noch haar dochter besneden zijn. Tevens wordt opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat "[a] small but growing number of urban, educated families are abandoning the practice [of FGM] completely" (vrije vertaling: "een klein maar groeiend aantal stedelijke, opgeleide families verlaten de praktijk [van vrouwenbesnijdenis] volledig"), hetgeen aansluit bij verzoeksters medisch attest waaruit blijkt dat zij niet werd besneden en haar profiel van advocate en waaruit tevens volgt dat, omwille van de voormelde landeninformatie, zij niet aannemelijk maakt dat zij haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen vrouwenbesnijdenis." U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat betreft de door u geopperde slechte behandeling tijdens uw detentie in Soedan van 25 november 2009 tot 30 november 2009 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo kan worden opgemerkt dat de omstandigheden waarbinnen de door u ingeroepen slechte behandeling zou plaats hebben gevonden betwist werden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Zo werd er geen geloof gehecht aan de aanleiding van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan de door u ingeroepen detentie die zich zou afgespeeld hebben van 25 tot 30 november 2009. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de slechte behandeling die u tijdens deze detentie zou hebben ondergaan. Aangezien u in het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt in uw eerder afgelegde verklaringen kan tevens worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de precieze omstandigheden binnen dewelke de door u ingeroepen slechte behandeling zich zou hebben voorgedaan.

Wat betreft de door u geopperde vrees voor besnijdenis van uw dochter, in het geval u naar Soedan zou terugkeren, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

Zo verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u vreest dat uw schoonfamilie uw dochter zal laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 7) en u preciseerde dat uw vrees geldt ten aanzien van alle familieleden van uw echtgenoot, (U.F.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199) (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 6). U voegde hier echter aan toe dat zowel u, uw eigen familie als uw echtgenoot gekant zijn tegen besnijdenis en niet (zouden) willen dat uw dochter (H.F.) (° 9 september 2008) besneden zal worden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8-9). U lichtte toe dat uw oudste zus, (R.O.M.A.), op 4-jarige leeftijd besneden werd en stierf (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 10) waardoor uw familieleden besloten u niet te laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8). U verklaarde dat uw schoonvader intussen overleden is en dat u en uw gezinsleden bij terugkeer naar Soedan zich zullen vestigen in Dongola alwaar jullie dienen gaan in te wonen bij uw schoonfamilie die vasthoudt aan de traditie van vrouwenbesnijdenis (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8-9). Er dient echter opgemerkt te worden dat zowel uzelf als uw echtgenoot (U.F.) (O.V. nr. 6.549.043 – C.G. nr. 09/20199) hoog opgeleid zijn aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat uzelf rechtenstudies deed aan de Universiteit El Nielein en afstudeerde in 2003 en uw echtgenoot Business Administration studeerde aan de Universiteit van Soedan te Khartoum (zie gehoorverslag vrouw CGVS dd. 15 juni 2010, p. 2-3). Bovendien was u in Khartoum werkzaam als advocate (zie gehoorverslag vrouw CGVS dd. 15 juni 2010, p. 3) en uw echtgenoot baatte een winkel uit in Khartoum (zie gehoorverslag man dd. 15 juni 2010, p. 3).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Soedan besnijdenis bij meisjes meestal plaatsvindt tijdens de kindertijd, in de leeftijd tussen vier en tien jaar (zie landeninformatie in administratief dossier). Verder is bekend dat besnijdenis bij jonge meisjes in Soedan een keuze van de ouders is, die nauw samenhangt met de culturele opvattingen van de omgeving en van de familie. Een toenemend aantal families laat hun dochters niet besnijden (zie landeninformatie in administratief dossier). De kans dat een dochter niet besneden zal worden stijgt aanzienlijk wanneer de moeder onbesneden is (zie landeninformatie in administratief dossier). Ten slotte voert de Soedanese overheid de laatste jaren steeds meer campagne tegen genitale verminking bij meisjes en vrouwen (zie landeninformatie in administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt maar ook uit uw eigen verklaringen betreffende het feit dat uw ouders u niet lieten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8), komt bijgevolg duidelijk naar voren dat de ouders in Soedan een beslissende rol spelen in het al dan niet laten besnijden van hun dochter.

Aangezien u duidelijk aangeeft tijdens het gehoor voor het CGVS gekant te zijn tegen de besnijdenis van uw dochter en ook uw echtgenoot uw dochter niet wil laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 9 alsook gehoorverslag van uw man dd. 26 augustus 2014, p. 4) kan vastgesteld worden dat jullie als ouders hoegenaamd niet willen dat jullie dochter besneden zou worden. Aangezien u noch uw echtgenoot aantonen dat jullie vertrek uit Soedan in verband staat met de vluchtelingenconventie noch dat jullie in de negatieve aandacht stonden van de Soedanese overheden komt ook de vrees voor besnijdenis in een ander daglicht te staan. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot het beste voorhebben met jullie dochter en het meisje dan ook bewust niet willen laten besnijden. U en uw echtgenoot zijn dan ook gewetensvolle ouders en uit uw verklaringen kan niet blijken dat hierin in de toekomst verandering zal komen. Het CGVS betwist geenszins dat besnijdenis nog gepraktiseerd wordt in Soedan, noch de mogelijke invloed van de familie hierop. Doch, u heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag niet kunnen aantonen dat u en uw echtgenoot zich bij terugkeer naar Soedan niet kunnen onttrekken aan de invloedsfeer van uw schoonfamilie. In uw persoonlijke geval stelde u immers dat uw vader u weghield van uw ganse familie langs moederszijde om te verhinderen dat u besneden zou worden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8) en gevraagd "Waarom zou u in Dongola moeten gaan wonen? U en uw echtgenoot zijn geschoold en u was nooit in Dongola? Jullie woonden in Khartoem?" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) repliceerde u "Indien we vandaag terugkeren hebben ik en mijn echtgenoot geen werk, zelfs indien we ons in Khartoem installeren en we in de vakantie op bezoek gaan bij zijn familie in Dongola gaan ze haar besnijden" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) hetgeen niet aantoont dat u en uw echtgenoot in de onmogelijkheid verkeren uw dochter (H.F.) (° 9 september 2008) te beschermen tegen uw schoonfamilie. **Aldus bevestigt het bovenstaande dat het voor u en uw echtgenoot, een koppel die de nodige scholing heeft genoten en een zelfstandig en mondig profiel vertoont, mogelijk is om in een stedelijk milieu in Soedan de noodzakelijke voorwaarden te creëren om jullie dochter te beschermen tegen vrouwenbesnijdenis.**

Het door u voorgelegde advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan die stelt dat uw zus overleed aan de gevolgen van vrouwenbesnijdenis doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien dit stuk niet aantoont dat u uw dochter zou kunnen verhinderen vrouwenbesnijdenis te ondergaan.

De door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 en de door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 wijzigen het bovenstaande niet aangezien deze documenten louter uw nationaliteit en identiteit alsook de nationaliteit en identiteit van uw echtgenoot aantonen hetgeen in het kader van deze beslissing niet onmiddellijk betwist wordt.

Het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi die staven dat uw dochter heden geen genitale verminking onderging doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Wat de door u aangehaalde medische problemen betreft (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.3), benadrukt het CGVS dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wijst er op dat vreemdelingen die aanvoeren op een zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, een beroep dienen te doen op de geëigende procedure. Voor de beoordeling van uw medische problemen moet u een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de Minister of zijn gemachtigde.

Gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde nieuwe elementen niet van die aard zijn om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers wijzen erop dat hun dochter thans zes jaar oud is, dat haar Soedanese nationaliteit niet betwist wordt en dat zij duidelijk binnen de risicogroep valt. Het CGVS acht verzoekers in staat om zelf hun dochter te beschermen tegen de bedreigingen van verzoekers familie, gelet op hun intellectueel profiel en zij niet aannemelijk kunnen maken dat zij zich niet in Khartoem kunnen vestigen. Verzoekers stellen dat de redenering van het CGVS er in feite op neerkomt dat zij over een intern vestigingsalternatief in Khartoem beschikken. Zij achten dit vestigingsalternatief evenwel niet pertinent en niet redelijk.

Verzoekers wijzen erop dat zij beiden verklaarden de hele familie van verzoeker te vrezen. Verschillende van verzoekers tantes wonen bovendien in Khartoem en zij haalden een concreet feit aan, namelijk de besnijdenis van verzoekers nichtje door zijn familie. Verzoekers stellen als volgt: *"Zelfs indien verzoekers een realistisch intern vluchtalternatief zouden hebben in Khartoum, dan nog blijkt echter dat hun dochter ook daar niet veilig zou zijn. De stelling van het CGVS, dat verzoekers niet aantonen dat zij zich niet in Khartoum zouden kunnen vestigen om hun dochter te beschermen, is dan ook niet pertinent, nu Khartoum evenmin veilig is voor verzoekers."*

Vervolgens verwijzen verzoekers naar de UNHCR *note d'orientation sur les demandes d'asiles relatives aux mutilation génitales féminines* en voeren zij aan dat er geen daadwerkelijk vluchtalternatief is in dergelijke gevallen en dat steeds moet worden nagegaan of een verhuis naar stedelijk gebied daadwerkelijke bescherming zal bieden tegen de actoren van vervolging. Dienaangaande stellen verzoekers als volgt: *"In casu werd hierboven aangetoond dat dit niet het geval is, nu er zowel tantes en nichten langs moederskant en nichten van vaderskant van verzoeker wonen in het door het CGVS vooropgestelde vluchtalternatief Khartoum."* Bovendien hebben verzoekers sociaal-economische motieven aangehaald ter verantwoording van het feit dat zij zich niet, of althans niet onmiddellijk, in Khartoem konden vestigen bij terugkeer, daar zij geen inkomen zouden hebben. Gelet op de ondergane mishandelingen, is een terugkeer naar Khartoem voor verzoekster psychisch erg zwaar. Verzoekers menen dat het intern vestigingsalternatief in Khartoem niet redelijk en niet geschikt is, temeer

vrouwenbesnijdenis in Soedan veralgemeend wordt toegepast zodat hun dochter er een objectief risico loopt.

Verder stellen verzoekers het volgende: *"Er wordt verwezen naar het feit dat volgens een UNICEF-studie dochters van moeders die geen VGV ondergingen, zoals verzoekster in casu, minder kans maken om zelf VGV te ondergaan. Doch een dergelijke statistiek, die uiteindelijk enkel een correlatie weergeeft maar niet noodzakelijk een oorzakelijk verband tussen beide cijfers, kan uiteraard niet zinvol worden aangewend indien er, zoals in casu, concrete aanwijzingen zijn dat verzoekers' dochter wel gevaar zou lopen. Bovendien vindt deze stelling van het CGVS geen ondersteuning in de bronnen die het CGVS zelf bijbrengt in zijn administratief dossier: zo wordt een uittreksel van het Algemeen Ambtsbericht Soedan bijgebracht, waarin gesteld wordt: "Tot en met 2010 meldde US State Department in haar rapporten dat een toenemend aantal stedelijke, geschoolde families hun dochters niet lieten besnijden. Doorgaans ondervonden deze families hierbij geen problemen. UNICEF meldt in een recent onderzoek (2013) echter dat in Sudan, in tegenstelling tot de meeste andere Afrikaanse landen, welvarende en gestudeerde vrouwen hun dochters niet mindervaak laten besnijden dan arme, niet-gestudeerde vrouwen." De voetnoot die bij dit tekstdeel hoort stelt zelfs: "In Sudan zouden vrouwen met een hoge opleiding zelfs vaker hun dochters laten besnijden (92%) dan vrouwen met geen enkele opleiding (84%)." De stelling van het CGVS omtrent het intellectueel profiel van verzoekers vindt dan ook geen steun in het administratief dossier van het CGVS."* Verzoekers wijzen nog op het onderzoeksartikel bij de brief die het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) opstelde ter ondersteuning van verzoekers nieuwe asielaanvraag.

Verder menen verzoekers dat het CGVS hen aanduidt als actoren van bescherming, hetgeen zij strijdig achten met artikel 7 van de Kwalificatierichtlijn.

Met betrekking tot de bijkomende verklaringen van verzoekster over haar initiële vluchtrelaas stellen verzoekers als volgt in hun verzoekschrift: *"Verzoekster legde bijkomende verklaringen af over de mishandelingen die zij heeft ondergaan tijdens haar ontvoering. Deze verklaringen komen zeer doorleefd voor, zodat verzoekster op haar woord mag worden geloofd. Ook het CGVS betwist deze mishandelingen niet, maar stelt dat aangezien verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen uit haar eerste asielaanvraag, zij geen zicht biedt op de precieze omstandigheden binnen dewelke de door haar ingeroepen slechte behandeling zich zou hebben voorgedaan. Het klopt nochtans niet dat verzoekster heeft verklaard dat zij zich wild ehouden aan haar eerder e verklaringen. Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster deze vraag gesteld werd, waarop zij antwoordde: "ik wil zaken veranderen", waarna zij begint te vertellen over haar mishandelingen tijdens de ontvoering. (gehoorverslag blz. 2 onderaan). Wanneer dit getuigenis dan voorbij is, vraagt de dossierbehandelaar van het CGVS (blz. 5 gehoorverslag): "Het asielrelaas dat u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag, blijft u bij de door u afgelegde verklaringen?", waarop verzoekster antwoordt: "In feite tijdens mijn eerste asielaanvraag was ik nog redelijk troebel, ik wist niet goed wat ik toen vertelde, ook vandaag herinner ik mij niet goed wat ik toen vertelde. Ik vraag vandaag opnieuw asiel aan maar dan vooral voor mijn dochter." Daarna wordt enkel verder ingegaan op de vrees die verzoekster koestert voor de VGV in hoofde van haar dochter. Verzoekster heeft hier duidelijk te kennen gegeven dat zij niet meer wist wat zij verteld heeft tijdens haar eerste asielaanvraag, net omdat zij nog onder de indruk was ("vertroebeld") door haar mishandelingen. Het CGVS had in casu dus minstens de belangrijkste elementen uit door verzoeksters oorspronkelijke vluchtrelaas moeten meedelen, en verzoekster de kans moeten geven om daarop te repliceren. Dit werd in casu niet gedaan. Verzoekster heeft alleszins niet gezegd dat zij haar oorspronkelijke vluchtrelaas bevestigde, zoals het CGVS laat uitschijnen in de bestrede nbeslissing. Indien verzoekster wordt geloofd m.b.t. haar nieuwe getuigenis over haar mishandelingen, dan moet het CGVS haar de kans geven om na te gaan wat zij precies heeft verklaard tijdens haar eerste asielaanvraag, en verzoekster de kans geven om deze verklaringen eventueel te wijzigen, nu het niet onredelijk is dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag onvoldoende in staat was om haar verhaal uit de doeken te doen."*

2.1.2. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de *note d'orientation sur les demandes d'asiles relatives aux mutilation génitales féminines* van UNHCR (stuk 3).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat de mishandelingen die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag verhaalde door het CGVS niet betwist worden, dient opgemerkt dat uit een lezing van het gehoorverslag

weldegelijk blijkt dat verzoekster deze mishandelingen plaatste in het licht van de asielmotieven die zij in het kader van haar eerste asielrelaas uiteenzette. Deze motieven werden evenwel reeds ongeloofwaardig bevonden bij 's Raads arrest nummer 49 616 van 15 oktober 2010, dat kracht van gewijsde heeft. Bijgevolg stellen de bestreden beslissingen terecht het volgende: *“Zo kan worden opgemerkt dat de omstandigheden waarbinnen de door u ingeroepen slechte behandeling zou plaats hebben gevonden betwist werden in het kader van uw eerste asielaanvraag. Zo werd er geen geloof gehecht aan de aanleiding van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan de door u ingeroepen detentie die zich zou afgespeeld hebben van 25 tot 30 november 2009. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de slechte behandeling die u tijdens deze detentie zou hebben ondergaan. Aangezien u in het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt in uw eerder afgelegde verklaringen kan tevens worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de precieze omstandigheden binnen dewelke de door u ingeroepen slechte behandeling zich zou hebben voorgedaan.”* Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verwijzing in de bestreden beslissingen naar de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvragen niet dienstig is gelet op de kracht van gewijsde van voormelde arrest van de Raad van 15 oktober 2010, dat, gelet op de devolutieve werking van een beroep bij de Raad, in de plaats komt van de beslissingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoekers stellen dat door het CGVS een intern vestigingsalternatief vooropgesteld wordt in Khartoem, wijst verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op het volgende: *“In de bestreden beslissingen werd er geen toepassing gemaakt van de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief naar Khartoem (op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet). In casu zijn verzoekers immers afkomstig van Khartoem. Zoals blijkt uit de stukken in het administratieve dossier is verzoekster geboren en getogen in Khartoem en heeft zij haar hele leven in deze stad gewoond (zie gehoorverslag CGVS I van verzoekster, d.d. 15 juni 2010, p. 2). Verzoeker op zijn beurt heeft zijn regio van herkomst, Dongola op 5-jarige leeftijd verlaten en heeft sindsdien steeds in Khartoem gewoond (gehoorverslag I CGVS van verzoeker, d.d. 15 juni 2010, p. 2).”*

Verder voeren verzoekers aan dat zij verklaarden de volledige familie van verzoeker te vrezen wat betreft de besnijdenis van hun dochter. Te dezen dient opgemerkt dat zowel uit de door verweerder gehanteerde informatie, als uit de informatie die verzoekers bijbrengen, blijkt dat in Soedan de keuze om een meisje te laten besnijden bij de ouders ligt. Ondanks de mogelijke druk die kan uitgaan van familieleden beslissen de ouders of hun dochter al dan niet besneden wordt. Waar verzoekers betwisten dat hun intellectueel profiel een invloed heeft op de mogelijkheden waarover zij beschikken om hun dochter te beschermen, dient vastgesteld dat verzoekers hiermee evenwel niet aantonen dat zij hun dochter wél zouden laten besnijden. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers, gelet op hun hoge opleidingsniveau, eens te meer in staat kunnen worden geacht om voor hun dochter de omstandigheden te creëren waarin zij niet besneden zal worden. Waar verzoekers verwijzen naar de Kwalificatierichtlijn, dient erop gewezen dat verzoekers niet worden gezien als actoren van bescherming, maar, integendeel, eventueel wel aanzien kunnen worden als actoren van vervolging, daar uit voormelde informatie blijkt dat het in Soedan de ouders zijn die beslissen om hun dochter al dan niet te laten besnijden. Aangezien verzoekers verklaren hun dochter niet te willen laten besnijden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij in staat zijn de omstandigheden te creëren waarin hun dochter niet besneden zal worden, temeer gelet op hun hoge opleidingsniveau. Dit geldt des te meer aangezien blijkt dat verzoekster zelf niet is besneden, hetgeen er manifest op duidt dat er binnen de directe leefomgeving van verzoekers een tolerantie heerst ten aanzien van niet-besneden vrouwen. Verzoekster heeft als advocate ten volle en zonder discriminatie deelgenomen aan het maatschappelijk leven. Verzoekster toont niet aan dat zij bescherming nodig heeft, bijgevolg dient niet te worden nagegaan of haar land van herkomst de vereiste bescherming kan bieden. Bijgevolg stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt: *“Aangezien u duidelijk aangeeft tijdens het gehoor voor het CGVS gekant te zijn tegen de besnijdenis van uw dochter en ook uw echtgenoot uw dochter niet wil laten besnijden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 9 alsook gehoorverslag van uw man dd. 26 augustus 2014, p. 4) kan vastgesteld worden dat jullie als ouders hoegenaamd niet willen dat jullie dochter besneden zou worden. Aangezien u noch uw echtgenoot aantonen dat jullie vertrek uit Soedan in verband staat met de vluchtelingenconventie noch dat jullie in de negatieve aandacht stonden van de Soedanese overheden komt ook de vrees voor besnijdenis in een ander daglicht te staan. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot het beste voorhebben met jullie dochter en het meisje dan ook bewust niet willen laten besnijden. U en uw echtgenoot zijn dan ook gewetensvolle ouders en uit uw verklaringen kan niet blijken dat hierin in de toekomst verandering zal komen. Het CGVS betwist geenszins dat besnijdenis nog gepraktiseerd wordt in Soedan, noch de mogelijke invloed van de familie hierop. Doch, u heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag niet kunnen aantonen dat u en uw echtgenoot zich bij terugkeer naar Soedan niet kunnen onttrekken aan de invloedsfeer van uw*

schoonfamilie. In uw persoonlijke geval stelde u immers dat uw vader u weghield van uw ganse familie langs moederszijde om te verhinderen dat u besneden zou worden (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p. 8) en gevraagd "Waarom zou u in Dongola moeten gaan wonen? U en uw echtgenoot zijn geschoold en u was nooit in Dongola? Jullie woonden in Khartoem?" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) repliceerde u "Indien we vandaag terugkeren hebben ik en mijn echtgenoot geen werk, zelfs indien we ons in Khartoem installeren en we in de vakantie op bezoek gaan bij zijn familie in Dongola gaan ze haar besnijden" (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.9) hetgeen niet aantoont dat u en uw echtgenoot in de onmogelijkheid verkeren uw dochter (H.F.) (° 9 september 2008) te beschermen tegen uw schoonfamilie. Aldus bevestigt het bovenstaande dat het voor u en uw echtgenoot, een koppel die de nodige scholing heeft genoten en een zelfstandig en mondig profiel vertoont, mogelijk is om in een stedelijk milieu in Soedan de noodzakelijke voorwaarden te creëren om jullie dochter te beschermen tegen vrouwenbesnijdenis."

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel inhoudelijk verweer voeren tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissingen: "Het door u voorgelegde advies opgesteld door (A.B.), juriste van het BCHV, te Brussel op 22 december 2011 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De door u voorgelegde kopie van de overlijdensakte op naam van (R.O.M.A.) opgesteld op 13 juni 1986 te Soedan die stelt dat uw zus overleed aan de gevolgen van vrouwenbesnijdenis doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien dit stuk niet aantoont dat u uw dochter zou kunnen verhinderen vrouwenbesnijdenis te ondergaan.

De door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C0702306) op naam van (U.E.F.M.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 en de door u voorgelegde kopie van een paspoort (nr. C07002305) op naam van (N.O.M.A.) uitgereikt te Khartoum op 22 december 2010 wijzigen het bovenstaande niet aangezien deze documenten louter uw nationaliteit en identiteit alsook de nationaliteit en identiteit van uw echtgenoot aantonen hetgeen in het kader van deze beslissing niet onmiddellijk betwist wordt.

Het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (S.J.) op 20 augustus 2014 te Charleroi en het door u voorgelegde medisch attest op naam van (H.F.) opgesteld door Dr. (A.M.) op 18 augustus 2014 te Charleroi die staven dat uw dochter heden geen genitale verminking onderging doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Wat de door u aangehaalde medische problemen betreft (gehoorverslag CGVS dd. 26 augustus 2014, p.3), benadrukt het CGVS dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wijst er op dat vreemdelingen die aanvoeren op een zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, een beroep dienen te doen op de geëigende procedure. Voor de beoordeling van uw medische problemen moet u een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de Minister of zijn gemachtigde."

Deze motieven worden als vaststaand beschouwd.

De door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS